

תת"ע (חיפה) 7602-04-24 - מדינת ישראל נ' ראנין ח'טיב

תת"ע (חיפה) 7602-04-24 - מדינת ישראל נ' ראנין ח'טיבשלום חיפה

תת"ע (חיפה) 7602-04-24

מדינת ישראל

נגד

ראנין ח'טיב

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[19.10.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשמת טוענת כי לא זומנה לדיון כדין ומשכך לא התייצבה אליו. כן טוענת כי לא היתה מודעת לכך שהרכב בו היא נוהגת נאסר לשימוש, בין היתר מאחר והרכב בו נהגה כלל לא רשום על שמה.

המאשימה הגישה תגובה אשר מתייחסת לנאשמת אחרת ואינה רלבנטית לענייננו, ועל כן לא אתן משקל לתגובתה (אולם הדו"ח המצורף כן נוגע לנאשמת דנ).

על אף היעדר תגובת המשיבה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

המדובר בדו"ח אשר קיבלה הנאשמת לידה במעמד העבירה ואף חתמה על קבלתו. כלומר, אין חולק כי ידעה אודותיו כבר ביום 12.04.24.

ביום 14.05.24 הוריתי על דחיית מועד הדיון ליום 30.01.25, בשל שינויים בסדרי עבודתי.

עיון בתיק בית המשפט מלמד כי ההחלטה בדבר דחיית מועד הדיון נשלחה לכתובתה העדכנית של הנאשמת (עליה לא חלקה בבקשתה) וחזרה ביום 23.05.24 בציון "סירב לקבל-הודבק". סעיף 237(ג) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 מתייחס לעניין הסירוב במסגרת המצאת מסמכים וקובע כדלקמן:

(ג) נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור המסירה, רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדין.

ודוק, כל שטוענת הנאשמת הוא כי מעולם לא סירבה לקבל את דבר הדואר. הנאשמת לא מצרפת אף ראייה או חומר ממשי לביסוס טענתה (לכל הפחות היה עליה להגיש תלונה מתאימה לחברת הדואר), כך שלמעשה טענתה נטענת בעלמא ומשכך דינה להידחות (רע"פ 8427/17 אמנון סאלם נ' מדינת ישראל).

יתרה מכך, מהרגע שבו זומנה הנאשמת בשטח, היא אחראית להתייצבותה לדיון הראשון ולכל שאר הדיונים אחריו. הדיון אמור היה להתקיים ביום 27.05.24. המבקשת היתה מודעת לעובדה שלא התקיים דיון בעניינה בתאריך זה, והיה עליה לברר מה עלה בגורל התיק בעניינה, ולא לשקוט על שמריה ולהמתין לבאות.

אף יתר טענותיה של הנאשמת בדבר העובדה שלא ידעה כי נוהגת על רכב שנמסרה לגביו הודעת אי שימוש או כי איננה הבעלים הרשום של הרכב - נטענו בעלמא וללא כל ביסוס. אף אם טענות אלה נכונות, אין בהן כדי להוכיח טענת עיוות דין בעניינה של הנאשמת. בית המשפט העליון (במחברת תלתא) קבע ברע"פ 2929/04 מדינת ישראל נ' אוחנה (25.6.07), כי העבירה שבנדון הינה עבירה של אחריות קפידה:

"לדידי, אין לקבל את ההבחנה שביצע בית המשפט המחוזי לעניין העבירה לפי סעיף 308 (ד). העבירה של נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת אי שימוש, כמו גם העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף ועבירות רבות נוספות בדיני התעבורה הן עבירות שתכליתן לקבוע את סטנדרט ההתנהגות של נוהג ברכב, בין אם הוא הבעלים של הרכב או שהוא הנוהג בו. הודעת אי שימוש ניתנת לרכב לפי סעיף 308 במצבים בהם הרכב עלול לסכן את התנועה או שלא נתמלאו בו תנאים שנקבעו לגביו בדיון. דעתי היא כי הדרישה שהנוהג ברכב יהיה אחראי לבדוק האם הרכב בו הוא נוהג הוא תקין, שמיש ובעל הרשאה לנסוע בכבישים היא דרישה סבירה וראויה. וזאת יש לזכור: היום, שלא כמו בעת משטר ה'אחריות המוחלטת' ניתן לסתור את חזקת היסוד הנפשי, ולהראות כי הנדון עשה את כל שניתן כדי למנוע את העבירה, הכל כאמור בסעיף 22 (ב) לחוק העונשין. דומה שכדי לעמוד בדרישה זו - כי בבירור קצר עם בעל הרכב. אין זו הטלת דרישה שאין הציבור יכול לעמוד בה. על כן, ואם תשמע דעתי, נחזיר על כנה את קביעת בית משפט השלום, ונקבע כי העבירה לפי סעיף 308 (ד) שצוטטה לעיל היא עבירה של אחריות קפידה."

כן ר' רע"פ 4787/18 סאפי חג'אזי (28.6.18).

הנאשמת לא שכנעה ואף לא טענה כי "עשתה כל שניתן למנוע את העבירה", בהתאם לדרישת סעיף 22(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ומשכך לא ביססה חשש לעיוות דין.

לכל האמור יש לצרף את המועד בו הגישה המבקשת בקשתה. הנאשמת נשפטה בהיעדרה ביום 30.01.25. פסק הדין נמסר לכתובתה הרשומה ביום 12.02.25, ואישור המסירה חזר בציון "מען בלתי מספיק". תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 המגדירה את "חזקת המסירה", לא מבחינה בין הטעמים להחזרת דברי הדואר. משכך גם במקרה זה, חזקה כי דבר הדואר נמסר כדיון. הנאשמת הגישה בקשתה רק ביום 10.09.25, לאחר 7 חודשים. מעבר לעובדה שמדובר בשיהוי ניכר, על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשתה הנאשמת ולפיכך אין לה להלין אלא על עצמה. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהויות לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

בהקשר זה יצוין כי ממילא הנאשמת לא פירטה כיצד גילתה אודות פסק הדין ומדוע מגישה את הבקשה בשיהוי כה ניכר.

לאור כל האמור לעיל, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותה של הנאשמת או כי קיים חשש לעיוות דין בעניינה, ולפיכך אני דוחה את הבקשה. פסק הדין מיום 30.01.25 יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.
להודיע לצדדים.
ניתנה היום, כ"ז תשרי תשפ"ו, 19 אוקטובר 2025, בהעדר הצדדים.